

Θαυμαστά σημεία μετά τη κοίμηση του Γέροντα Ιωσήφ του Ησυχαστή

[/ Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Αμέσως μετά την οσιακή κοίμησή του, αναλάβαμε τα μοναχικά χριστιανικά μας καθήκοντα απέναντι στον κεκοιμημένο Γέροντά μας. Τον καθарίσαμε, τον πλύναμε και τον αλλάξαμε, αλλά μας ξέφευγε από τα χέρια, διότι λύγιζε το σώμα του. Δεν υπήρχε νεκρική ακαμψία και παρέμενε ευλύγιστος σαν να κοιμόταν.

Φυσιολογικά, μετά τον θάνατο, επέρχεται μυική ακαμψία στο λείψανο του νεκρού. Εν τούτοις όμως, οι μοναχοί και οι μοναχές δεν “ξυλιάζουν” όταν πεθάνουν. Το σώμα του νεκρού μοναχού παραμένει ελαστικό, όπως ενός ανθρώπου που κοιμάται, δεν γίνεται σκληρό σαν σανίδα όπως του λαϊκού ανθρώπου. Όσες ώρες και να περάσουν και όσες μέρες, ο μοναχός παραμένει ευλύγιστος.

Μόλις πάρη κάποιος το μοναχικό Σχήμα, αμέσως αποκτάει αυτό το ιδίωμα, αυτό το υπερφυσικό σημείο. Ακόμα και αμαρτωλός να πεθάνη ο μοναχός, δεν δοκιμάζει

νεκρική ακαμψία! Μόνο που θα πάρη το Σχήμα κάποιος, έστω και μια ώρα να είναι μοναχός, καταργούνται για ωρισμένο χρόνο τα νεκρικά φυσικά ιδιώματα. Κατά πρώτον, για να δείξη ο Θεός την ευαρέσκειά Του στην μοναχική πολιτεία. Κατά δεύτερον, για να πιστοποιήση ότι ο θάνατος δεν είναι τέρμα, αλλά είναι ύπνος. Εξ ου και τα νεκροταφεία λέγονται κοιμητήρια. Κοιμήθηκε ο χριστιανός, ναί! Αλλά μια μέρα θα ξυπνήση.

Την επαύριον θάψαμε τον αγαπημένο μας Γέροντα. Όταν κατεβάσαμε το λείψανό του στον τάφο, το σώμα του δίπλωσε, λύγιζε ακόμη. Η κηδεία του έγινε κατά την απαίτησί του εκεί που τελειώθηκε. Ήλθαν όλοι οι πατέρες της Σκήτης, διότι τους αγαπούσε όλους και όλοι τον αγαπούσαν και τον σέβονταν.

Τον είχαμε στον ναό και λειτούργησα την άλλη μέρα. Νιώθαμε Πάσχα, είχαμε Ανάστασι, Διακαινήσιμο Εβδομάδα. Δεν υπήρχε θλίψις μόνο αναστάσιμη χαρά εξ ουρανού κατερχόμενη.

Κάποτε ρώτησα έναν μεγάλο ασκητή:

-Πάτερ, γιατί αισθανθήκαμε Πάσχα στην κοίμησι του Γέροντός μας;

-Είναι χαρακτηριστικό το αναστάσιμο αυτό αισθητήριο, που σφραγίζει την πληροφορία ότι πρόκειται για άγιον άνθρωπο.

Μετά την τεσσαρακοστή ημέρα, που τελέσαμε το μνημόσυνό του, σταμάτησε και η αναστάσιμη αυτή χαρά.

Πράγματι, οι άγιοι άνθρωποι αφήνουν σ' αυτούς που έχουν ψυχικό δεσμό, μετά την κοίμησί τους, την αναστάσιμη χαρά. Γι' αυτό και δεν λυπηθήκαμε, και αισθανθήκαμε τέτοια χαρά, που δεν την είχαμε όσο ζούσε ο Γέροντας και επί πολλές ημέρες. Βέβαια, αισθανόμασταν λύπη για την στέρησι του Γέροντός μας, αλλά νιώθαμε κυρίως την «άνωθεν» ειρήνη και μακαριότητα μέσα μας, κι' έτσι δημιουργήθηκε το πνεύμα της χαρμολύπης, χαρά και πένθος μαζί. Η ευλογία του Θεού δεν εκδηλώθηκε μόνο ως χαρά και ευτυχία, αλλά και ως σύνεσις. Ο παπα-Χαράλαμπος παρατήρησε ότι μετά την κοίμησι του Γέροντος, άνοιξε ο νούς του τόσο πολύ, που δεν μπορούσε να το περιγράψη.

Για την κηδεία του Γέροντος, ήλθαν δύο παπάδες να ψάλλουν τα νεκρώσιμα τροπάρια, επειδή ο παπα-Χαράλαμπος δεν ήξερε να ψάλλη.

Μαζί με τους ιερείς άρχισε να ψάλλη κι' εκείνος και τέτοια κατανόησι των τροπαρίων είχε που δεν μπορούσε να βαστάξη την Χάρι. Τόση ήταν η Χάρις από την κατανόησί τους, ώστε δεν μπόρεσε να κοιμηθή για δύο-τρεις ημέρες. Και την

τρίτη ημέρα, μας είπε ο παπα-Χαράλαμπος ότι είδε το εξής όραμα: «Διάβαζα το Ευαγγέλιον και απέναντί μου ήταν ο Γέροντας πολύ φωτεινός, γεμάτος παράσημα, έλαμπε ολόκληρος και φοβόμουν να τον κοιτάξω. Ύστερα που τελείωσα το Ευαγγελικό ανάγνωσμα ξύπνησα και σκέφθηκα αμέσως τι παρρησία θα έχη ο Γέροντας πάνω στον θρόνο του Θεού!»

Ζώντος του Γέροντος είχε έλθει σε μας καναδυό φορές ο επίσκοπος Βοστώνης Αθηναγόρας και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπος Μεγάλης Βρετανίας. Του είχε μιλήσει ο πατήρ Παντελεήμων για τον Γέροντα και έτσι εκείνος τον ευλαβείτο πολύ. Όταν ο Γέροντας κοιμήθηκε, ο Σεβασμιώτατος τον είδε σε όραμα να μπαίνει στο δωμάτιό του και εξαφανίσθηκε, διότι δεν ήξερε ότι ο Γέροντας είχε κοιμηθή.

Φώναξε τότε τον πατέρα Παντελεήμονα και του λέει:

-Είδα τον Γέροντα! Τι συμβαίνει;

Εμείς δεν είχαμε τηλέφωνο, για να μας πάρη αμέσως. Γι' αυτό και μας έγραψε γράμμα τι είδε. Τότε του απαντήσαμε ότι εκοιμήθη ο Γέροντας γι' αυτό και τον είδε.

Και η μοναχή Ευπραξία είδε οφθαλμοφανώς, (με τα σαρκικά της μάτια), τον **Γέροντά της Ιωσήφ** την ημέρα που εκοιμήθη. Μπήκε μέσα στο δωμάτιό της στην Θεσσαλονίκη. Εκείνη τα 'χασε! Και τον ρώτησε με έκπληξι:

-Τι γυρεύεις εσύ εδώ; Μήπως πέθανες;

-Ναί, αλλά πέρασα να σε χαιρετήσω!

Και με τα λόγια αυτά ο Γέροντας εξαφανίσθηκε.

Πηγή: Γέρων Εφραίμ Φιλοθείτης, Γέρων Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης (1897-1959)